

MELISSA

Jo no vaig nàixer, a mi em van fer. Jo era com un puzzle i a poc a poc van anar juntant les meues peces; dos braços ací, dues cames, mans, peus, cos, i a dalt del tot van posar el meu cap. Tot això es va fer amb molt d'amor, ja que la dona que m'estava creant pensava tot el temps en la seua filla i va voler que jo em semblara a ella, o ella a mi.

Els materials que van emprar van ser de la millor qualitat. Amb mi no valia el plàstic, així que jo seria de porcellana; la senyora que em tenia als seus braços, de sobte, va traure una fotografia de la seua filla i va pintar la seua cara en la meua: els meus ulls eren tan blaus com si la mar i el cel s'hagueren juntat en un abraç; les meues pestanyes negres, i els llavis de color roig. La dona va pensar durant uns segons quin to utilitzaria: sang, vi, pruna... Al final es va decidir per un roig maduixa; a ella li agradava aquesta fruita, i a la seua filla també.

A estes altures del relat crec que ja haureu esbrinat que jo soc una nina, però no una nina qualsevol, perquè a part de com sóc de preciosa, jo mateixa us relataré la meua història, cosa que crec no saben fer la resta de les meues companyes!

Una vegada acabada, la dona em va posar en una caixa de cartró, subjectant-hi els meus peus perquè no anara movent-me per dins i semblara que no sabera quedar-me quieta; la caixa tenia per davant una espècie de finestra per la que jo observava tot el que es trobava al meu voltant i vaig entendre que també els altres podien veure'm a mi. Després de la caixa, va vindre la prestatgeria, i no una, sinó moltes! Un muntó d'elles!, plenes de nines com jo, però no exactament igual. Les altres eren de plàstic, unes primes i majors: les barbie, altres minúscules i gracioses: les lol, hi havia bebés, de drap, acolorides com les Bratz, i nines antigues com les Nancy. Jo, encara que estava amb elles, no estava al costat d'elles, a mi i a altres com jo ens van situar en un moble a part que estava tancat i envidrat. Nosaltres érem especials!

A aquell lloc venien moltes xiquetes acompanyades per les seues mares, donaven voltes i més voltes, i al final es quedaven amb una de nosaltres; no era difícil que les barbie o les lol foren triades de seguida, a les Nancy els costava un poc més, eren poc modernes!, però el més complicat era que alguna xiqueta es fixara en les que

estàvem darrere del cristall, si escoltava els seus comentaris, érem “estranyes i velles”, a més, les seues mares sempre es queixaven de com de cares que érem, així que seria difícil que jo isquera prompte d'allí.

En arribar el mes de juny, la botiga, com més tard vaig saber que es deia aquell lloc, es va omplir de xiquetes que acudien a triar el que seria el seu premi per haver obtingut bones notes en el curs. Així que moltes de nosaltres ens en vam anar ràpidament d'allí en braços de les nostres noves propietàries. Les xiquetes somreien en agafar-nos, i les seues mares somreien també en veure-les somriure a elles.

Aquell estiu em va tocar el torn a mi. Aquella nena va vindre directa fins on jo em trobava, em va assenyalar i la seua mare va dir sí amb el cap. Així que jo vaig eixir d'allí en braços de Martina, perquè així es deia la xiqueta que m'havia triat. Martina era una xiqueta que vivia en una gran casa, la seua habitació era enorme i allí cabíem les dues perfectament. Quan vaig arribar al seu dormitori, vaig poder vore que la xiqueta s'havia ocupat que no em faltara de res, tenia el meu propi llit, el meu propi armari ple de roba de tots els colors, i ella s'entretenia cada matí en vestir-me amb una diferent. Martina consultava sempre amb mi qualsevol cosa que ens interessara a les dues: juguem als menjars, a metges, a mestres?, fem un passeig al parc?, veiem la televisió o llegim un conte? Ella sempre encertava amb la resposta que jo estava pensant en aquell moment, era com a màgia! Ens agradaven les mateixes coses, i és per això que sempre estàvem juntes; anàvem moltes vesprades al parc, allí véiem a altres xiquetes amb les seues nines passar-ho molt bé: tirant-se per tobogans, balancejant-se en els engrunxadors, botant a la corda, corrent a tota velocitat fent carreres. A vegades, alguna de les seues nines patia algun accident ja que eixien disparades dels tobogans aterrant de forma molt estranya: amb el cap a baix i els peus a dalt, o el cap embolicat als peus formant una pilota, i encara que semblava que allò anava a acabar en tragèdia perquè les xiquetes cridaven espantades, al final totes reien per com de gracioses que resultaven les seues caigudes.

Martina i jo mai podíem estar al parc com estaven les altres, nosaltres anàvem amb la mare de Martina i aquesta ens feia seure en un banc, traure un llibre de contes i començar a llegir-lo. Bo, la xiqueta el llegia i jo l'escoltava. La seua mare mai haguera permès que ens llançàrem per aquells tobogans a perill de destrossar-nos les sabates, esgarrar-nos la roba, embrutar-nos la cara i clar, trencar-nos una cama. La nostra diversió era molt més tranquil·la, encara que a mi m'agradava, perquè escoltant els contes que Martina llegia, jo gaudia les aventures dels seus personatges com si m'estigueren passant a mi.

Jo vivia feliç, sempre pegada a la meua amiga i ella a mi; fins el que haguera pogut ser un problema, no ho va ser; i és que la meua companya humana practicava ballet, ella anava a una acadèmia de ball i aquell any anaven a representar la bella dorment. Jo l'acompanyava a les classes i em quedava asseguda en un banc mirant-les fixament, sense parpellejar, que bonic era veure com caminaven recolzant només les puntetes dels peus, i entre pas i pas, feien grans salts obrint en l'aire les cames, després es quedaven quietes, encara que sempre fent puntes, per a continuació començar a moure els braços com si estos foren ones de la mar. Allò m'agradava mirar-ho i haguera volgut participar en les seues coreografies, però era impossible per a mi, jo era més d'estar quieta, bé asseguda, de peu o bé tombada, i gràcies a la meua habilitat de no moure'm, vaig aconseguir el paper protagonista en la funció, ja que cap de les alumnes volia protagonitzar-lo, perquè haurien d'haver passat bona part de la representació dormides en un llit. Així que entre totes van decidir que la nina de porcellana de Martina, és a dir, jo, fera eixe paper. Va ser així com vaig protagonitzar una obra de ballet, i deguí fer-ho molt bé, perquè en arribar a l'acte final escoltàrem una mar d'aplaudiments de tots aquells que havien vingut a veure'ns.

El temps anava passant, i Martina es va anar a poc a poc oblidant-se de mi. Ja no érem inseparables, va ser en aquell precís moment quan vaig descobrir una altra de les habitacions de la casa: "l'habitació de les altres". Un matí la mare de Martina, farta que esta ja no em fera cas, va obrir una porta, va entrar en una habitació i em va deixar allí al costat de dues dotzenes de nines més. Fins llavors, jo no havia sabut de la seua existència. Aleshores, vaig entendre que totes les altres també havien estat en els jocs de Martina, però que ja no ho estaven, com a partir d'aquell moment ja no ho estaria jo.

Només va haver-hi una última eixida amb la meua amiga al parc, allí vaig estar amb ella i amb les seues amigues de classe assegudes en un banc. Totes estaven alegres i reien molt fort, entre riures i crits va arribar l'hora d'anar-se'n a casa i Martina se'n va anar sense mi, em va deixar oblidada en aquell banc. Jo, que no sabia que el sol poguera desaparèixer, vaig descobrir, de sobte, que tot es va enfosquir i va aparèixer un gran cercle brillant i altres punts més xicotets per tot el cel: allò havia de ser la nit. Esta era negra, tranquil·la, silenciosa i també afectuosa. D'això em vaig adonar en aparèixer un senyor, el senyor nit, una mica brut i mal vestit que portava amb ell uns cartrons. En veure'm allí tan sola, em va agafar, va preparar amb les seues caixes i mantes un llit i ens tombàrem mirant al cel. El senyor nit, mentre m'abraçava, va començar a parlar-me de la seua vida anterior, dels seus fills, del seu treball com a conserge d'un col·legi, i en recordar-se dels xiquets que havia conegut,

va somriure i va continuar parlant-me de la seua neteta a la qual no veia des que aquesta tenia cinc anys. Em deia que era tan bonica com jo, i que la meua olor de vainilla li recordava a ella. Jo ho escoltava mentre mirava el meravellós cel que ens feia de sostre, fins que aquell home va deixar a poc a poc de parlar i es va quedar dormit. Em va agradar aquella nit, que va ser la meua primera nit.

Al matí següent, el senyor havia marxat i m'havia deixat asseguda en el banc en el qual em va trobar. Va començar a desaparèixer la foscor i vaig tornar a veure el sol, que era l'única cosa que jo havia conegut fins aleshores. Quasi al mateix temps que es va fer de dia va passar per allí una senyora muntada en una bicicleta que arrossegava un carret. Al veure'm allí, va parar i em va agafar, em va asseure dins del carret i llavors em vaig adonar que no era l'única a la qual havia rescatat. Allí al costat de mi hi havia dues nines més, a una d'elles li faltava part del cabell i l'altra, tenia el vestit brut i trencat. La dona de la bici ens va portar a les tres cap a una casa pròxima al parc, en l'entrada hi havia un cartell que indicava "Orfenat de nines". Entràrem i vaig vore dotzenes d'elles repartides per tota la vivenda, unes en la cuina mirant com la cuinera preparava el menjar, unes altres en el saló, assegudes al voltant d'una taula amb un joc de plats i tasses posats sobre aquesta. També les hi havia en el bany, mirant-se en l'espill com eren de boniques, i finalment, algunes més tardanes continuaven a les seues habitacions gitades en els seus llits. En fi, a nosaltres ens va introduir en una habitació bastant gran on es trobaven dues dones més, i al costat d'elles se situaven més nines, però estes tenien una cosa especial i diferent a les de la resta de la casa, aquestes estaven malaltes i a quasi totes els faltava alguna cosa, un braç, una cama, un ull, i totes, absolutament totes, estaven molt brutes. Em vaig adonar que les senyores que allí hi havia, les estaven curant del seu patiment: agafaven a una, i buscaven en caixes situades en les prestatgeries de la paret, un ullet semblant al que li faltava a la nina, o un braç igual a la que a una altra li havia desaparegut, així que el que allí es feia era retornar-les allò que el temps els havia fet perdre. Quan em va tocar el torn a mi, la senyora de la bicicleta em va agafar als seus braços i va somriure. En aquells moments em vaig adonar que ella, era aquella que m'havia creat, la que va situar cada part del meu cos on havia d'anar i a més va dibuixar la meua cara perquè fora la de la seua filla. Eixe va ser l'instant més important de la meua vida, perquè podria dir que havia tornat a trobar a la que era la meua mare.

Pel que vaig poder saber després, aquella casa de nines òrfenes, servia no sols per a reparar-les, llavar-les, pentinar-les i fer-los nous vestits que substituïren als vells que portaven, sinó també, perquè pogueren ser adoptades per xiquetes que desitjaren cuidar nines i nines, que desitjaren divertir a xiquetes. En el meu cas, la

meua creadora-mare em va portar a la seua casa. Allí vaig conèixer a la seua filla, i vaig poder comprovar el bon treball que havia fet amb mi, perquè érem iguals! A partir d'aquell moment, la meua vida no sols va ser bonica com ho havia sigut fins ara, sinó també divertida. La meua nova amiga, que per cert es deia Sandra, també anava al mateix parc que jo solia anar amb Martina, però aquesta vegada, era a mi a la que llançaven pel tobogan, balancejaven en els engrunxadors, fins a quasi tocar el sol, corria i botava a la corda, i fins i tot em pujava als arbres. I em sentia llavors un gegant observant com corrien els gnoms.

En una d'aquelles, i amb tant de volantí, vaig tindre un accident pel qual la meua mà dreta va deixar de tindre l'aspecte que tenia, passant de cinc a tres ditets, per això la mare de Sandra va haver de reposar-me els que faltaven. Al no trobar material adequat per a fer-ho, em va substituir els meus dits de porcellana per uns altres que havien pertangut a una nina negra, que segons semblava ja no els necessitava; així és que el resultat va ser, com si a un tassó de llet li afegires unes gotes de café.

El temps va passar, i encara que Sandra em continuava volent, ja no era el mateix. Ella es feia major i no em necessitava tant per als seus entreteniments infantils; així que la seua mare va trobar la solució. L'orfenat de nines, enviava tots els anys a Àfrica un gran paquet amb aquelles que no havien pogut ser adoptades, així que..., fins allí vaig anar. En arribar a aquell lloc em vaig adonar que totes les xiquetes tenien el mateix color de pell que els meus dos dits diferents. Allò els va agradar tant que feia que totes elles volgueren agafar-me en braços i estar amb mi tot el temps. Perquè les xiquetes em conegueren un poc més, en la butxaca del meu vestit, la mare de Sandra m'havia inclòs una carta explicant qui era jo, d'on venia i a què m'agradava jugar, en la nota també estava escrit com m'anomenava.

Per cert, el meu nom és Melissa.

